

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
(ΙV ΤΜΗΜΑ)

ΑΓΩΓΗ

Του Ιωάννη Παπανικολάου του Νικολάου, συνταξιούχου δικαστικού λειτουργού (Αντιπροέδρου Αρείου Πάγου Ε.Τ), κατοίκου Βριλησίων, οδός Τροίας, αριθμός 54Α (ΤΚ 15235) με ΑΜ Σύνταξης 2411728120012, ΑΦΜ 008651964/ΔΟΥ ΧΟΛΑΡΓΟΥ, ΑΜΚΑ 30124301315 και ΑΜ - ΔΙΑΣ ΕΦΚΑ 00500031608919.

ΚΑΤΑ

1. Του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό των Οικονομικών που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, οδός Καραγεώργη Σερβίας, αριθμό 10.
2. Του ΝΠΔΔ με την επωνυμία ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ (e-ΕΦΚΑ), που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αγίου Κωνσταντίνου, αριθμός 8, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον Διοικητή του (άρθρο 395 παρ.1, εδ. α' του Ν.4512/2018).

Ι. ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΝΟΜΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ (άρθρο 59 παρ. 2 ν. 4700/2020):

1. Αντισυνταγματικότητα των διατάξεων :
 - α) της υποπαραγράφου Β.3 της παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του ν.4093/2012, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ.2 του ν. 4111/2013 (Α'18),

β) των άρθρων 8 και 14 του ν. 4387/2016 και
γ) του άρθρου 120 του ν. 4623/2019, όσον
αφορά τους συνταξιούχους δικαστικούς
λειτουργούς.

2. Αποζημιωτικό αίτημα για καταβολή της μηνιαίας διαφοράς, καθ' όλο το ένδικο διάστημα από 01/01/2019 έως και 31/12/2022, μεταξύ των μειωμένων ακαθάριστων μηνιαίων συντάξεών μου που υπολογίστηκαν παρανόμως, από τα αρμόδια όργανα, κατ' εφαρμογή των ανω~~α~~ντισυνταγματικών διατάξεων του άρθρου πρώτου της παραγράφου Β' και υποπαραγράφου Β3 του ν. 4093/2012, όπως κατ' τα άνω τροποποιήθηκε, και των επίσης αντισυνταγματικών διατάξεων των άρθρων 8 και 14 του ν. 4387/2016 και εκείνων των μεγαλύτερων που έπρεπε να υπολογιστούν σύμφωνα με τις προϊσχύουσες αυτών διατάξεις, οι οποίες, όμως, εξακολουθούν να ισχύουν για τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, όχι μόνο προ αλλά και μετά την 01/01/2019, με το συνακόλουθο αναγνωριστικό αίτημα, ότι οι διαφορές αυτές δεν υπόκεινται στην κράτηση της αντισυνταγματικής, για τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, διάταξης περιορισμού ανωτάτου ορίου σύνταξης του άρθρου 120 του ν. 4623/2019. ~~Και~~

3. Αποζημιωτικό αίτημα για καταβολή (επιστροφή) των ποσών που παρακρατήθηκαν παρανόμως μηνιαίως από τη σύνταξή μου για όλο το διάστημα από 01/09/2019 έως και 31/12/2022, με βάση την αντισυνταγματική διάταξη του άρθρου 120 του ν. 4623/2019 (Αποφάσεις 1-4/2018 και 255/2021 Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος). Σημειωτέον ότι η παρούσα αγωγή μου ασκείται νομότυπα και εν γένει παραδεκτά απ' ευθείας ενώπιον του αρμόδιου τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, διότι με το ένδικο αυτό βοήθημα, ανακύπτουν τα ίδια νομικά ζητήματα, τα οποία έχουν επιλυθεί

με τις 1-4/2018 και 255/2021 αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος. Μάλιστα, οι ένδικες απαιτήσεις μου απορρέουν από την ίδια έννομη σχέση και στηρίζονται στην ίδια νομική βάση με εκείνες της από 03.12.2018 (Α.Β.Δ. 3384/06.12.2018) προηγούμενης αγωγής μου κατά των αυτών εναγομένων, ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, οι οποίες έγιναν δεκτές με την 942/2021 απόφαση του ΙΙ τμήματος (νυν ΙV) του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η οποία έχει καταστεί αμετάκλητη. Απλώς η πρώτη ως άνω αγωγή μου αφορούσε το από 01.05.2016 έως 31.12.2018 χρονικό διάστημα, ενώ οι παρούσες ένδικες απαιτήσεις μου εκτείνονται και αφορούν χρονικό διάστημα μεταγενέστερο εκείνου που καλύπτεται με την άνω 942/2021 απόφαση, ήτοι το διάστημα από 01.01.2019 έως 31.12.2022. Η άρνηση συμμόρφωσης εναγομένου και e-ΕΦΚΑ προς την άνω απόφαση και για το ένδικο διάστημα θεμελιώνει το έγκλημα της παράβασης καθήκοντος που τελέστηκε υπό των αρμοδίων οργάνων τους, ασφαλώς με την ανοχή ή την επίνευση των ιεραρχικώς προϊσταμένων τους, οι οποίοι τους ενεθάρρυναν ή ενίσχυσαν την ειλημμένη απόφασή τους προς διάπραξη του εν λόγω εγκλήματος (άρθρα 259, 47 εδ. α' ΠΚ).

ΙΙ. ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΜΟΥ:

1. Με την 164/2015 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος κρίθηκαν τα εξής: «[.....] οι θεσπισθείσες με τους ν. 3833/2010 (άρθρο 1 παρ. 2), 3845/2010 (άρθρο τρίτο παρ. 6), 3865/2010 (άρθρο 11), 4002/2011 (άρθρο 2 παρ. 13), 4024/2011 (άρθρο 1 παρ. 10) και 4051/2012 (άρθρο 1 παρ. 1) περικοπές των συντάξεων του

Δημοσίου, μεταξύ των οποίων και των δικαστικών λειτουργιών, δεν αντιβαίνουν, όσον αφορά τους δικαστικούς λειτουργούς, στα άρθρα 26, 87 παρ. 1 και 2 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος και, επομένως, είναι συνταγματικές.

2. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 26, 87 παρ. 1 και 2 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος συνάγεται ότι ο συνταγματικός νομοθέτης, για την εξασφάλιση της ανεξαρτησίας της δικαστικής λειτουργίας, και της παροχής στους πολίτες αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, 19 παρ. 1 εδ. β' της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και 47 εδ. β' του Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης), αναγνωρίζει λειτουργική και προσωπική ανεξαρτησία στους δικαστές και ταυτίζει την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης, και, μέσω αυτής, την ισοτιμία της με τις άλλες δύο λειτουργίες (νομοθετική και εκτελεστική). Εγγύηση για την εξασφάλιση της ανεξαρτησίας αυτής αποτελεί και η ιδιαίτερη μισθολογική μεταχείριση των δικαστών, την οποία μάλιστα καθιερώνει ευθέως το Σύνταγμα, επιτάσσοντας ρητώς, με το ως άνω άρθρο 88 παρ. 2, τη χορήγηση σε αυτούς αποδοχών, οι οποίες πρέπει να είναι πάντοτε ανάλογες προς το λειτούργημά τους. Συνεπώς, οι αποδοχές αυτές πρέπει όχι μόνον να είναι τουλάχιστον ίσες προς τις αποδοχές των αντίστοιχων προς τους δικαστικούς λειτουργούς οργάνων των άλλων δύο ισότιμων λειτουργιών (νομοθετική, εκτελεστική), αλλά και επαρκείς για να εξασφαλίσουν αφενός την αξιοπρεπή διαβίωσή τους, δηλαδή κατά τρόπο συνάδοντα με το κύρος του λειτουργήματος που ασκούν και την αποστολή τους ως οργάνων της τρίτης πολιτειακής

εξουσίας, και αφετέρου την απερίσπαστη εκ μέρους τους άσκηση των δικαιοδοτικών καθηκόντων τους. Και ναί μεν δεν κατοχυρώνεται από το σύνταγμα συγκεκριμένο ύψος αποδοχών, πλην αυτό καθορίζεται ενόψει των εκάστοτε κρατουσών κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών και των θεσπιζόμενων για τα αντίστοιχα με τους δικαστικούς λειτουργούς όργανα των άλλων δύο λειτουργιών αποδοχών. Απαραίτητη προϋπόθεση για την εξασφάλιση της ανεξαρτησίας αυτών είναι και η σταθερότητα των αποδοχών τους και η αποφυγή, κατά το δυνατόν, της ανατροπής του μισθολογικού τους καθεστώτος με αιφνίδιες, αλλεπάλληλες ή σοβαρές μειώσεις. Κατ' ακολουθίαν, μεταβολή του μισθολογικού καθεστώτος των δικαστικών λειτουργών με μείωση των αποδοχών τους, ιδιαιτέρως μάλιστα όταν αυτή είναι τέτοιας φύσης ή έκτασης, ώστε να επιφέρει πράγματι ανατροπή του έως τότε ισχύοντος μισθολογικού καθεστώτος, δεν μπορεί να γίνει χωρίς να συντρέχει σοβαρός λόγος δημοσίου συμφέροντος και χωρίς να προκύπτει από συγκεκριμένα στοιχεία ότι η μείωση αυτή είναι αναγκαία για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού δημοσίου συμφέροντος και δεν μπορεί να αναπληρωθεί από άλλα μέτρα, και ότι αντίστοιχες μειώσεις έχουν γίνει και στις αποδοχές των αντίστοιχων με τους δικαστικούς λειτουργούς οργάνων των άλλων δύο λειτουργιών, ώστε οι αποδοχές των να παραμένουν τουλάχιστον ίσες με αυτές και μετά τη μείωση. Περαιτέρω πρέπει να προκύπτει ότι έχει εκτιμηθεί το όφελος, σε σχέση με τις επιπτώσεις που η μείωση αυτή μπορεί να έχει στην ανεξαρτησία των δικαστών και στη δικαστική εξουσία και ότι ελήφθησαν υπόψη και άλλοι κρίσιμοι παράγοντες, όπως το κόστος ζωής και οι φορολογικές και λοιπές οικονομικής φύσης υποχρεώσεις, τις οποίες οι δικαστές, όπως και οι άλλοι πολίτες,

υπέχουν. Για τον λόγο δε αυτόν και το Σύνταγμα στο άρθρο 88 παρ. 2 επιβάλλει τα σχετικά με τη μισθολογική κατάσταση των δικαστικών λειτουργών ζητήματα να ρυθμίζονται με ειδικό νόμο, με την έννοια ότι πρέπει να προκύπτει από τις προπαρασκευαστικές εργασίες για την ψήφισή του, με επίκληση συγκεκριμένων στοιχείων, ότι κατά τον καθορισμό του ύψους των αποδοχών τους ελήφθη υπόψη η ιδιαίτερη θέση τους που επιβάλλουν οι παραπάνω συνταγματικές διατάξεις, προς πραγμάτωση του κράτους δικαίου, καθιστώντας τη δικαστική εξουσία ισότιμη και ισοδύναμη προς τις άλλες δύο και ότι το ύψος αυτών δεν καθορίστηκε σε συνάρτηση με παράγοντες που αφορούν το μισθολογικό καθεστώς δημοσίων υπαλλήλων ή λειτουργών που ανήκουν στην εκτελεστική εξουσία (βλ. απόφ. του Ειδικού Δικαστηρίου άρθρου 88 παρ. 2Σ. 1-4/2018, 255/2021).

3. Η συνταγματική αυτή προστασία, των εν ενεργεία δικαστικών λειτουργών και των λειτουργών ΝΣΚ, διασφαλίζει, μεταξύ άλλων, και το συνταξιοδοτικό τους καθεστώς, διότι και αυτό αποτελεί εγγύηση της προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας τους και επιβάλλεται οι λειτουργοί αυτοί να γνωρίζουν, κατά τον χρόνο που ασκούν τα δικαστικά καθήκοντά τους, ότι και μετά την έξοδό τους από την υπηρεσία θα εξακολουθήσουν να απολαμβάνουν, ως προς τις αποδοχές τους, την ίδια ανάλογη μεταχείριση (σύνταξη). Η ευχέρεια, συνεπώς, του κοινού νομοθέτη να καθορίζει τη σύνταξη των δικαστικών λειτουργών τελεί υπό τους άνω συνταγματικούς περιορισμούς και ο προσδιορισμός του ύψους της πρέπει να γίνεται κατά τρόπο που να μην αποκλίνει ουσιαστικά από τις, κατ' εφαρμογή του άρθρου 26 και τις εξειδικεύουσες, ως προς τη δικαστική εξουσία, αρχές του άρθρου 88 παρ. 2 του

Συντάγματος, καθοριζόμενες αποδοχές ενεργείας, ώστε να μην επηρεάζεται η προσωπική και λειτουργική ανεξαρτησία τους κατά τη διάρκεια της ενεργού υπηρεσίας. Επομένως, η επέμβαση του κοινού νομοθέτη στο συνταξιοδοτικό καθεστώς των δικαστικών λειτουργών, και κατ' αυτόθροο συνεπεία των λειτουργών του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, είναι επιτρεπτή μόνο στο μέτρο που διατηρείται μια σταθερή εύλογη αναλογία με τις αποδοχές ενεργείας, όπως αυτές διαμορφώνονται μετά τη φορολόγησή τους. Και ναί μεν δεν κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα συγκεκριμένο ύψος συντάξιμων αποδοχών των λειτουργών αυτών, πλην αυτό καθορίζεται μεν ενόψει των εκάστοτε κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών, σε περιπτώσεις δε επιτακτικής ανάγκης κάλυψης των οικονομικών αναγκών της χώρας και βελτίωσης της δημοσιονομικής κατάστασης δεν αποκλείεται η επέμβαση του κοινού νομοθέτη για μειώσεις των συντάξεών τους, εφόσον, όμως, αυτές δεν υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο και είναι πράγματι πρόσφορες για την αντιμετώπιση του δημοσιονομικού προβλήματος, συνεκτιμώμενου και του συνόλου των οικονομικών υποχρεώσεων των λειτουργών αυτών, καθώς και του ύψους των συντάξεων των λοιπών συνταξιούχων λειτουργών του Δημοσίου και του γενικότερου επιπέδου διαβίωσης. Πρέπει, συνεπώς, σε κάθε περίπτωση, οι συντάξεις των λειτουργών αυτών να τους εξασφαλίζουν το ίδιο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης, που είχαν εξασφαλίσει με τις αποδοχές που λάμβαναν, ενόψει της θέσης και του βαθμού που κατείχαν. Συνεπώς, λόγοι αποκλειστικώς οικονομικοί, ως η επίτευξη δημοσιονομικών στόχων ή η ανάγκη περιστολής των συνταξιοδοτικών δημοσίων δαπανών, δεν μπορούν, αυτοί και μόνον, να δικαιολογήσουν δραστηκές μειώσεις στις συντάξιμες αποδοχές

τους, εφόσον δεν προκύπτει, με συγκεκριμένα στοιχεία, ότι, κατά τον καθορισμό του ύψους των περικοπών αυτών, ελήφθη υπόψη η ιδιαίτερη συνταξιοδοτική και συνταγματική μεταχείρισή τους και η ύπαρξη σταθερής εύλογης αναλογίας με τις σύμφωνα με το Σύνταγμα αποδοχές ενεργείας, ώστε να διασφαλίζεται η ανεξαρτησία της δικαστικής λειτουργίας (αποφ. του ως άνω Ειδικού Δικαστηρίου 1-4/2018, 255/2021).

4. Με το άρθρο πρώτο παρ. Β υποπαρ. Β3 του ν. 4093/2012 (Α' 222), εκτός των άλλων, επήλθαν σημαντικές μειώσεις επί των μεγαλύτερων των 1.000 ευρώ συντάξεων των συνταξιούχων του Δημοσίου. Με τις 1-4/2018 αποφάσεις του ως άνω Ειδικού Δικαστηρίου, εκτός των άλλων, κρίθηκε το νομικό ζήτημα της συμφωνίας ή μη προς το Σύνταγμα των διατάξεων αυτών, ως προς τους συνταξιούχους δικαστές, και έγινε δεκτό ότι ο κοινός νομοθέτης προέβη στη μείωση των συντάξεων των συνταξιούχων εν γένει του Δημοσίου, επικαλούμενος την ανάγκη περιστολής της δημοσιονομικής δαπάνης, προκειμένου να διασφαλιστεί η πορεία δημοσιονομικής προσαρμογής της χώρας, χωρίς όμως να διακρίνει, μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών συνταξιούχων λειτουργών και υπαλλήλων του Δημοσίου και προέβη γενικώς σε ομοιόμορφες μειώσεις για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων, χωρίς διακρίσεις, με αποκλειστικό κριτήριο το μαθηματικό ύψος των χορηγούμενων συνολικών ποσών συντάξεων. Και ναι μεν η περιστολή των δημοσιονομικών δαπανών αποτελεί σκοπό δημοσίου συμφέροντος, που μπορεί να δικαιολογήσει, κατ' αρχήν, τη λήψη μέτρων περικοπής των καταβαλλομένων από το Δημόσιο συντάξεων, πλην δεν ελήφθη υπόψη η ιδιαίτερη συνταξιοδοτική μεταχείριση των δικαστικών λειτουργών, που επιβάλλει και κατοχυρώνει το Σύνταγμα ως εγγύηση της ανεξαρτησίας της δικαστικής

λειτουργίας και της μέσω αυτής παροχής στους πολίτες αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Ειδικότερα, δεν προκύπτει ότι, κατά τον προσδιορισμό του ύψους των περικοπών στις συντάξεις των συνταξιούχων αυτών λειτουργών, ελήφθησαν υπόψη, πέραν του (απρόσφορου) ποσοτικού (αριθμητικού) κριτηρίου της μοσοσταθμικής μείωσης της εν γένει συνταξιοδοτικής δαπάνης του Δημοσίου, το κύρος και η αποστολή του δικαστικού λειτουργήματος, καθώς και η σημασία αυτού για την πραγμάτωση του κράτους δικαίου. Ούτε προκύπτει ότι έγιναν ειδικές εκτιμήσεις για τις επιπτώσεις από τις εν λόγω μειώσεις σε βάρος αυτών, ούτε αν αυτές είναι μικρότερες ή μεγαλύτερες από το τυχόν οικονομικό όφελος, ούτε, τέλος, αν θα μπορούσαν να ληφθούν άλλα μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος, με μικρότερο κόστος. Δεν εξετάστηκε, επίσης, αν ειδικώς οι συντάξεις τους παραμένουν, και μετά τις νέες μειώσεις, σε σχέση εύλογης αναλογίας με τις αποδοχές των εν ενεργεία, όπως απαιτεί το Σύνταγμα, ώστε να διασφαλίζεται η διαβίωσή τους κατά τρόπο συνάδοντα προς το κύρος του λειτουργήματος που ασκούσαν ως όργανα τρίτης πολιτειακής εξουσίας. [βλ. τις μνημονευθείσες αποφάσεις 1-4/2018 και 255/2021 του Ειδ. Δικ. άρθρου 88 αρ.2Σ.]. Για να καταλήξουν οι εν λόγω αποφάσεις 1-4/2018 του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ.2 του Συντάγματος (εκδοθείσες όλες επί αγωγών συνταξιούχων δικαστικών λειτουργών) ως εξής: «Οι ανωτέρω διατάξεις της υποπαραγράφου Β3 της παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, κατά το μέρος που αφορούν τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς και ελήφθησαν υπόψη για τον επανυπολογισμό των συντάξεών τους κατά το άρθρο 14 παράγραφοι 1 περ. β και 2 περ. α του νεότερου ν. 4387/2016, αντίκεινται, όπως

βασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη αγωγή, στις διατάξεις του άρθρου 26 του Συντάγματος και στις εξειδικεύουσες αυτές, ως προς τη δικαστική εξουσία, διατάξεις των άρθρων 87 παρ.1 και 88 παρ.2 του Συντάγματος, οι οποίες επιτάσσουν τη χορήγηση στους δικαστικούς λειτουργούς σύνταξης που να μην αποκλίνει ουσιωδώς από τις αποδοχές των εν ενεργεία δικαστικών λειτουργών, οι οποίοι έχουν τον αυτό βαθμό με εκείνον που κατείχαν οι συνταξιούχοι κατά την έξοδό τους από την ενεργό υπηρεσία, ώστε να διασφαλίζεται σε αυτούς επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης, ανάλογο με το κύρος και την αποστολή του λειτουργήματος που ασκούσαν».

5. Με τις ίδιες αποφάσεις 1-4/2018 του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος κρίθηκε, περαιτέρω, ότι με τον αναφερόμενο στις αποφάσεις αυτές ν. 4387/2016, εισάγεται, κατά ταιχιδικότερον υποστηριζόμενα στις ίδιες αποφάσεις, νέο, ενιαίο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, στο οποίο υπάγονται όλοι ανεξαιρέτως οι απασχολούμενοι, δηλαδή πέραν των απασχολούμενων στον ιδιωτικό τομέα και οι υπάλληλοι και λειτουργοί του Δημοσίου, καθώς και οι αντίστοιχες κατηγορίες συνταξιούχων. Συνεπώς, πρόθεση του νομοθέτη είναι να διέπονται και οι δικαστικοί λειτουργοί, εν ενεργεία και συνταξιούχοι, από τις διατάξεις του ν. 4387/2016, μεταξύ δε αυτών και από τις προπαρατεθείσες μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 13 του εν λόγω νόμου. Με τις τελευταίες αυτές διατάξεις επιβάλλεται προσωρινό, μέχρι 31/12/2018, ανώτατο όριο ποσού 2.000 ευρώ στις καταβαλλόμενες ατομικές μηνιαίες συντάξεις των προσώπων που είχαν καταστεί συνταξιούχοι του Δημοσίου έως την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 (12.05.2016), προβλέπεται δε και η εκ νέου καταβολή, από 01/01/2019, του τυχόν

υπερβάλλοντος το ανώτατο αυτό όριο τμήματος της σύνταξης, μετά τον επανυπολογισμό αυτής κατά τις διατάξεις του άρθρου 14 του ίδιου νόμου. Σκοπός της μεταβατικής αυτής ρύθμισης είναι, κατά τα προκύπτοντα από την αιτιολογική έκθεση του νόμου, η οικονομική εξυγίανση και η μεσοπρόθεσμη διασφάλιση του ασφαλιστικού συστήματος, καθώς και η άμβλυση κοινωνικών αντιθέσεων και ανισοτήτων έως την ολοκλήρωση του προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής, ο σκοπός δε αυτός αποτελεί σκοπό δημοσίου συμφέροντος, ο οποίος θα μπορούσε, κατ' αρχήν, να δικαιολογήσει τη λήψη μέτρων περιστολής των εν γένει συνταξιοδοτικών δαπανών του Δημοσίου. Ανεξαρτήτως, όμως, εάν η θέσπιση αδιακρίτως ενιαίων κανόνων επιβολής εισφορών και χορήγησης ασφαλιστικών παροχών για όλες τις κατηγορίες απασχολούμενων και συνταξιούχων, στο πλαίσιο ενιαίου φορέα, οργανωμένου ως φορέα κοινωνικής ασφάλισης, και ιδιαιτέρως αν η υπαγωγή στο φορέα αυτόν λειτουργών και υπαλλήλων του Δημοσίου, είναι ή όχι αντίθετη προς το άρθρο 4 του Συντάγματος ή προς άλλες τυχόν συνταγματικές διατάξεις, καθώς και αν η αναφερόμενη στο Τρίτο Μνημόνιο δέσμευση για ενοποίηση όλων των ταμείων κοινωνικής ασφάλισης σε μια ενιαία οντότητα αφορά και το φορέα παροχής της σύνταξης των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών (βλ. απόφαση Ελεγκτικού Συνεδρίου ολομ. 244/2017 σκέψεις VI.Α., Α.1 και Α.2, Χ, Α.2 και Α.4), πάντως, εν προκειμένω, από τις προπαρασκευαστικές εργασίες ψήφισης του ν. 4387/2016, και ιδίως από την αιτιολογική του έκθεση, την Έκθεση της Επιστημονικής Υπηρεσίας της Βουλής, τα πρακτικά συνεδριάσεων της Βουλής και τις μελέτες που συνοδεύουν τον εν λόγω νόμο, ουδόλως προκύπτει ότι ελήφθη υπόψη οποιοδήποτε στοιχείο, το οποίο να αφορά

ειδικώς το κατοχυρωμένο από τα άρθρα 26, 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, μισθολογικό και συνταξιοδοτικό καθεστώς των δικαστικών λειτουργών. Αντιθέτως, προκύπτει ότι οι δικαστικοί λειτουργοί, εν ενεργεία και συνταξιούχοι, αντιμετωπίστηκαν από το ν. 4387/2016 κατά τρόπο ενιαίο, τουλάχιστον με το σύνολο των απασχολούμενων στο Δημόσιο και εντάχτηκαν και αυτοί, όπως όλοι οι απασχολούμενοι στο Δημόσιο, άμεσα και έμμεσα κρατικά όργανα, τόσο στις πάγιες ρυθμίσεις του εν λόγω νόμου, όσο και στις μεταβατικές ρυθμίσεις του άρθρου 13 αυτού, χωρίς να έχει συνεκτιμηθεί, ειδικώς κατά τη θέσπιση, με το τελευταίο αυτό άρθρο, ανωτάτου ορίου στις ήδη καταβαλλόμενες συντάξεις, η ιδιαίτερη συνταξιοδοτική μεταχείριση των δικαστικών λειτουργών, την οποία κατοχυρώνει, κατά τα ανωτέρω, το Σύνταγμα, ως εγγύηση για την εξασφάλιση της ανεξαρτησίας της δικαστικής λειτουργίας και δι' αυτής την εξασφάλιση της παροχής στους πολίτες αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, και χωρίς να προκύπτει, βάσει συγκεκριμένων εκτιμήσεων, ότι η σκοπούμενη με τις ρυθμίσεις του ν. 4387/2016 διατήρηση της βιωσιμότητας του συνταξιοδοτικού συστήματος δεν ήταν δυνατή παρά μόνον με τη θέσπιση τέτοιων δραστικών μειώσεων στις συντάξεις των δικαστικών λειτουργών. Περαιτέρω, ναι μεν δεν κωλύεται, κατ' αρχήν, ο κοινός νομοθέτης, επικαλούμενος εξαιρετικά σοβαρούς λόγους γενικότερου συμφέροντος, να προβαίνει στη θέσπιση, και δη προσωρινώς, ανωτάτου ορίου, στις καταβαλλόμενες συντάξεις μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού, όπως είναι οι συνταξιοδοτούμενοι από το Δημόσιο λειτουργοί και υπάλληλοι. Στην περίπτωση, όμως, του υπολογισμού της καταβλητέας μηνιαίας σύνταξης σε δικαστικό λειτουργό κατά τα

οριζόμενα στο ανωτέρω άρθρο 13 του ν. 4387/2016, αφαιρούνται από το ανώτατο όριο των 2.000 ευρώ οι προβλεπόμενες κρατήσεις για την υγειονομική περίθαλψη και την εισφορά αλληλεγγύης συνταξιούχων (παρά τη διάγνωση της αντισυνταγματικότητας της προβλέπουσας αυτήν διατάξεως με την 244/2017 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου), και, περαιτέρω, μετά και την αφαίρεση του παρακρατούμενου φόρου, το καθαρό ποσό σύνταξης που δικαιούνται έως τις 31.12.2018 οι υπαγόμενοι στη μεταβατική αυτή ρύθμιση συνταξιούχοι δικαστικοί λειτουργοί, διαμορφώνεται, κατά κανόνα, σε ύψος μικρότερο ή ελάχιστα ανώτερο των 1.500 ευρώ. Με τα δεδομένα δε αυτά, η διάρρηξη της σχέσης αναλογίας μεταξύ σύνταξης και αποδοχών ενεργείας των δικαστικών λειτουργών, η οποία είχε ήδη επέλθει με τις περικοπές του ν. 4093/2012 κατά τα άνω, επιτείνεται πλέον κατά πολύ με την εφαρμογή των εν λόγω μεταβατικών διατάξεων του άρθρου 13 του ν. 4387/2016, οι οποίες, θεσπισθείσες μετά την πάροδο έξι ετών από την έναρξη της οικονομικής κρίσης, εμφανίζονται μεν ως εντασσόμενες στο πλαίσιο αναμορφώσεως του συνολικού ασφαλιστικού και συνταξιοδοτικού συστήματος - και, επομένως, ως άσχετες με προηγούμενες περικοπές συνταξιοδοτικών παροχών - στην πραγματικότητα, όμως, αποτελούν συνέχεια των προηγούμενων αλλεπάλληλων περικοπών, καθεμία των οποίων επιβλήθηκε αυτοτελώς, χωρίς συνεκτίμηση των προηγηθεισών και, ως εκ τούτου, χωρίς καμία εκτίμηση των σωρευτικών επιπτώσεών τους, με την επίκληση και μόνο των εκάστοτε, δημοσιονομικών συνθηκών και δυσχερειών. Εξ άλλου, το γεγονός ότι η τελευταία αυτή ρύθμιση του άρθρου 13 του ν. 4387/2016, περί επιβολής ανώτατου ορίου στις καταβαλλόμενες συντάξεις,

αφορά περιορισμένο χρονικό διάστημα (έως τις 31/12/2018), όπως προβάλλει το Δημόσιο με το υπόμνημά του, δεν αναιρεί τη διαπίστωση περί αντιθέσεως των ανωτέρω διατάξεων προς τις διατάξεις των άρθρων 26, 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, διότι αφενός μεν η εφαρμογή του επίμαχου μέτρου προβλέπεται, πάντως, για ικανό χρονικό διάστημα (τριάντα μηνών), αφετέρου δε το μέτρο αυτό συνεπάγεται περαιτέρω περικοπές στις ήδη μειωθείσες, κατά τα προεκτεθέντα, σε επίπεδο μη ανταποκρινόμενο στις συνταγματικές απαιτήσεις, όσον αφορά τις συντάξεις των δικαστικών λειτουργών. Μάλιστα, δεδομένου ότι ο υπολογισμός των συντάξεων, κατ' εφαρμογή των ως άνω μεταβατικών διατάξεων, έγινε το πρώτον από τον μήνα Οκτώβριο του 2017, είναι δυνατόν η εφαρμογή του μέτρου αυτού να οδηγήσει στον επανυπολογισμό των ποσών των συντάξεων που είχαν καταβληθεί στους δικαιούχους δικαστικούς λειτουργούς κατά το από 01.06.2016 έως 30.09.2017 χρονικό διάστημα, χωρίς τις περικοπές που συνεπάγεται η επιβολή του προβλεπόμενου ανώτατου ορίου, και στην παρακράτηση από τις εφεξής καταβαλλόμενες συντάξεις του ποσού της διαφοράς, με συνέπεια για όσο χρονικό διάστημα διαρκεί η παρακράτηση αυτή οι συνταξιοδοτικές παροχές των ήδη συνταξιούχων δικαστικών λειτουργών να εμφανίζονται ακόμη περισσότερο μειωμένες. Άλλωστε, η εμφανιζόμενη ως προσωρινή (έως 31.12.2018) μείωση της καταβαλλόμενης σύνταξης δεν είναι πράγματι προσωρινή, εφόσον, και μετά την πάροδο του χρονικού διαστήματος εφαρμογής των μεταβατικών διατάξεων του άρθρου 13 του ν. 4387/2016, η σύνταξη των δικαστικών λειτουργών δεν πρόκειται να επανέλθει όχι μόνο στο ποσό στο οποίο ανερχόταν πριν από την θεσπισθείσα με τις διατάξεις της υποπαραγράφου Β3 της

παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 περικοπή, αλλά ούτε καν στο μειωμένο ποσό στο οποίο ανερχόταν κατόπιν της περικοπής αυτής κατά την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016. Τούτο δε ενόψει των θεσπιζομένων με το άρθρο 14 του ιδίου ν. 4387/2016 ρυθμίσεων, διότι – εκτός του ότι, μετά την τροποποίηση της περ. β' της παρ. 2 του εν λόγω άρθρου με το άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 4472/2017, το τυχόν υπερβάλλον ποσό δεν καταβάλλεται, κατά τα προεκτεθέντα, ολόκληρο, όπως προβλεπόταν αρχικώς, αλλά μειωμένο κατά 18%– για τον επανυπολογισμό της σύνταξης (και ειδικότερα για τον υπολογισμό του ανταποδοτικού μέρους της) λαμβάνεται μεν υπόψη ο συντάξιμος μισθός επί του οποίου κανονίστηκε η ήδη χορηγηθείσα σύνταξη, όπως αυτός είχε διαμορφωθεί πριν την έναρξη της ισχύος του ν. 4387/2016, αλλά εφαρμόζονται και τα ποσοστά αναπλήρωσης, που θεσπίζονται με το άρθρο 8 του εν λόγω νόμου, στο οποίο παραπέμπει ρητώς η περίπτωση α' της παρ. 1 του ανωτέρω άρθρου 14, η εφαρμογή δε των ποσοστών αυτών, ως εκ του ύψους και της κλιμακώσεώς τους, συνεπάγεται περαιτέρω διατάραξη της αναλογίας μεταξύ της καταβαλλόμενης στους δικαστικούς λειτουργούς σύνταξης και των αποδοχών ενεργείας (πρβλ. Απόφαση ολομέλειας Ελεγκτικού Συνεδρίου 244/2017 σκέψη VI, Α.3). Εξ άλλου, οι αλληπάλληλες τροποποιήσεις διατάξεων του τελευταίου αυτού ν. 4387/2016 (βλ. τους ν. 4461/2017 Α' 38/28.03.2017, ν. 4472/2017, Α' 74/19.05.2017, ν. 4488/2017 Α' 137/13.09.2017), οι οποίες ακολουθούν τους αλληπάλληλους προγενέστερους νόμους, με τους οποίους θεσπίστηκαν διάφορες περικοπές και μειώσεις, δεν διασφαλίζουν την αρχή της ασφάλειας δικαίου, η οποία απορρέει από την αρχή του κράτους δικαίου (πρβλ. ΑΕΔ 14/2013, ΣΤΕ 1738, 2649/2017 ολομ., 2034/2011 ολομ.,

4731/2014, 640/2015 κ.α. βλ. και το ν. 4048/2012 «Ρυθμιστική Διακυβέρνηση: Αρχές, Διαδικασίες και Μέσα Καλής Νομοθέτησης», Α' 34, στο άρθρο 2 παρ. 1 του οποίου προβλέπεται ότι μεταξύ των αρχών καλής νομοθέτησης περιλαμβάνεται και η ασφάλεια δικαίου, περίπτωση η'), και εντείνουν την αβεβαιότητα ως προς το συνταξιοδοτικό καθεστώς, γεγονός που, προδήλως, όχι μόνο επηρεάζει αμέσως τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, αλλά δεν συντελεί και στην επιτέλεση του δικαστικού λειτουργήματος από τους εν ενεργεία δικαστικούς λειτουργούς χωρίς περισπασμούς (πρβλ. απόφαση ΕΔΔΑ της 26.04.2006, Zubko και λοιποί κατά Ουκρανίας, σκέψεις 67-69, απόφαση ΔΕΕ της 06.11.2012, C - 286/12, σκέψη 72).

6. Με τα δεδομένα αυτά, συνεχίζουν οι ως άνω 1-4/2018 αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, λαμβανομένου υπόψη και του συνολικού ύψους των συνταξιοδοτικών περικοπών που έχουν επέλθει με τις προαναφερθείσες προγενέστερες διατάξεις και τις εγγενούς δυσχέρειας αναπλήρωσης του περικοπτόμενου εισοδήματος, η περικοπή της σύνταξης των δικαστικών λειτουργών, κατ' εφαρμογή των μεταβατικών διατάξεων του άρθρου 13 του ν. 4387/2016, μετά τον επανυπολογισμό αυτής με βάση τις διατάξεις του άρθρου 14 του ίδιου νόμου, συνεπαγόμενος σοβαρή μείωση του εισοδήματός τους και ανατροπή των οικονομικών δεδομένων στα οποία δικαιολογημένα είχαν αποβλέψει, ουδόλως συνάδει προς τις συνταγματικές εγγυήσεις για τη διατήρηση, και μετά το πέρας του ενεργού υπηρεσιακού βίου των δικαστικών λειτουργών, επιπέδου διαβίωσης ανάλογου προς το κύρος του δικαστικού λειτουργήματος και εγγύτερου κατά το δυνατόν προς εκείνο το οποίο εξασφάλιζαν οι αποδοχές τις οποίες ελάμβαναν στη θέση και στο βαθμό

που κατείχαν κατά την αποχώρηση από την ενεργό υπηρεσία [πρβλ. αποφάσεις Ελεγκτικού Συνεδρίου ολομ. 244/2017 σκέψη VI.A.3 4327/2014 και το άρθρο 6 παρ. 6.4 του Ευρωπαϊκού Χάρτη για το καθεστώς των δικαστών· βλ. άλλωστε, και τα εξαγγελλόμενα στην αιτιολογική έκθεση του ίδιου του ν. 4387/2016 και στο άρθρο 2 παρ. 3 αυτού, σύμφωνα με τα οποία το εισαγόμενο με αυτόν νέο σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης διατηρεί ως προς τους συνταξιούχους, «στο βαθμό του δυνατού, την εγγύτητα με το κεκτημένο κατά τον εργασιακό βίο επίπεδο ζωής» (κατά τη διατύπωση της αιτιολογικής έκθεσης) και αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης «όσο το δυνατόν εγγύτερο προς εκείνο που είχε ο ασφαλισμένος κατά τη διάρκεια του εργασιακού του βίου» (κατά τη διατύπωση του ως άνω άρθρου)].

7. Καταλήγουν δε οι εν λόγω 1-4/2018 αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, σχετικώς, ως εξής: α) Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω κατά την ομόφωνη (ως προς το ζήτημα αυτό) κρίση του Δικαστηρίου οι προπαρατεθείσες μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 13 του ν. 4387/2016, κατά το μέρος που αφορούν τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, αντίκεινται και αυτές στις διατάξεις του άρθρου 26 του Συντάγματος και στις εξειδικεύουσες αυτές, ως προς τη δικαστική εξουσία, διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, οι οποίες επιτάσσουν, κατά τα ήδη εκτεθέντα, τη χορήγηση στους δικαστικούς λειτουργούς σύνταξης η οποία να μην αποκλίνει ουσιαδώς από τις αποδοχές των εν ενεργεία δικαστικών λειτουργών, οι οποίοι έχουν τον αυτό βαθμό με εκείνον που κατείχαν οι συνταξιούχοι κατά την έξοδό τους από την ενεργό υπηρεσία, ώστε να διασφαλίζεται σε αυτούς επίπεδο αξιοπρεπούς

διαβίωσης, ανάλογο με το κύρος και την αποστολή του λειτουργήματος που ασκούσαν.

β) Εφόσον, κατά τα προεκτεθέντα, οι διατάξεις του άρθρου πρώτου παρ. β υποπαρ. β3 του ν. 4093/2012, οι οποίες ελήφθησαν υπόψη και για τον επανυπολογισμό των συντάξεων των δικαστικών λειτουργών κατά το άρθρο 14 του ν. 4387/2016 και του άρθρου 13 του εν λόγω ν. 4387/2016 αντίκεινται στο Σύνταγμα, μη νομίμως υπολογίστηκε, κατ' εφαρμογή των διατάξεων αυτών, η σύνταξη των εναγόντων συνταξιούχων δικαστικών λειτουργών κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα από 01.12.2015 έως 30.11.2017 και γ) Δεδομένου δε, ότι οι ανωτέρω διατάξεις δε μπορούσαν να εφαρμοστούν ως ανίσχυρες για τον προσδιορισμό της σύνταξης των εναγόντων ήταν εφαρμοστές οι προϊσχύουσες αυτών διατάξεις. Με τη διευκρίνιση ότι η κρίση αυτή δε συνιστά άσκηση νομοθετικού έργου εκ μέρους του δικαστή κατά παράβαση του άρθρου 80 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο ορίζει ότι «Μισθός, σύνταξη, χορηγία ή αμοιβή ούτε εγγράφεται στον προϋπολογισμό του κράτους, ούτε παρέχεται χωρίς οργανικό ή άλλο ειδικό νόμο». Και τούτο διότι η εφαρμογή των διατάξεων που ίσχυαν έως την ψήφιση των ανωτέρω διατάξεων των νόμων 4093/2012 και 4387/2016, για τον υπολογισμό του ύψους της συντάξεως των συνταξιούχων δικαστικών λειτουργών δεν αποτελεί θέσπιση νέων κανόνων δικαίου εκ μέρους του ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, αλλά άσκηση έργου ανατεθειμένου, κατά το άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος, στα δικαστήρια και συνιστάμενου στη μη εφαρμογή κανόνα δικαίου που αντίκειται στο Σύνταγμα, και στην επίλυση της διαφοράς με την εφαρμογή εάν υπάρχει, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, προγενέστερου νόμου (βλ. και απόφαση 88/2013

του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος).

8. Επί της από 29.10.2020 αγωγής συνταξιούχου δικαστικού λειτουργού κατά του Ελληνικού Δημοσίου με την οποία ζήτησε αποζημιωτικά, μεταξύ άλλων, και το ποσό που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ των ποσών συντάξεων που έλαβε κατά το διάστημα από 01.01.2019 έως 30.09.2019 και το μεγαλύτερο ποσό που θα λάμβανε εάν δεν εφαρμόζονταν, κατά τον υπολογισμό της μηνιαίας σύνταξής του, οι μειώσεις της αντισυνταγματικής διάταξης του άρθρου πρώτου παρ. Β υποπαρ. Β3 του ν. 4093/2012, εκδόθηκε η με αριθμό 255/2021 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος. Με την τελευταία αυτή απόφαση κρίθηκε, ότι με τις προαναφερόμενες 1-4/2018 αποφάσεις του ίδιου Ειδικού Δικαστηρίου έχει επιλυθεί καταφατικά και το τιθέμενο με την αγωγή ζήτημα, εάν με τις ρυθμίσεις των άρθρων πρώτου παρ. Β υποπαρ. Β3 του ν. 4093/2012 και 8 και 14 του ν. 4387/2016 επήλθε διάρρηξη της επιβαλλόμενης από τα άρθρα 26, 87 παρ. 1 και 2 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος σχέσης αναλογίας μεταξύ μισθού ενεργείας και σύνταξης των δικαστικών λειτουργών και όσον αφορά το μετά την 31/12/2018 διάστημα. Και τούτο γιατί κρίθηκε με τις αποφάσεις αυτές (1-4/2018), κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στην ίδια αυτή απόφαση (255/2021), ότι η διάρρηξη, που επήλθε αρχικώς με το ν. 4093/2012, επιτείνεται με την εφαρμογή από 01/01/2019 και μετά, για τον επανυπολογισμό των καταβαλλόμενων συντάξεων, των ποσοστών αναπλήρωσης που θεσπίζονται με το άρθρο 8 του ν. 4387/2016 (πρβλ. ΣΤΕ Ολομ. 1891/2019 σκέψη 30). Καταλήγει δε η 255/2021 ως άνω απόφαση στη σχετική σκέψη της ως εξής: « Δοθέντος δε, ότι οι ανωτέρω διατάξεις των άρθρων πρώτου παρ. Β υποπαρ. Β3 του ν.

4093/2012 και 8 και 14 του ν. 4387/2016 δεν μπορούν να εφαρμοστούν, ως ανίσχυρες, για τον προσδιορισμό της σύνταξης του ενάγοντος, είναι εφαρμοστέες προς τούτο οι προϊσχύουσες αυτών διατάξεις (βλ. αποφάσεις του παρόντος Ειδικού Δικαστηρίου 1-4/2018, σκέψη 20). Με τα δεδομένα αυτά, η αγωγή πρέπει και κατά το μέρος αυτό να παραπεμφθεί για περαιτέρω εκδίκαση στο Ελεγκτικό Συνέδριο». Ακολουθώντας, στο διατακτικό της εν λόγω απόφασης (255/2021) περιλήφθηκε και διάταξη κατά την οποία διαπιστώθηκε, μεταξύ άλλων, ότι το τιθέμενο με την αγωγή νομικό ζήτημα του ανίσχυρου, λόγω αντισυνταγματικότητας, για τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, των διατάξεων του άρθρου πρώτου παρ. Β υποπαρ. Β3 του ν. 4093/2012 και 8 και 14 του ν. 4387/2016 και για το μετά την 01/01/2019 διάστημα έχει ήδη επιλυθεί καταφατικά με τις 1-4/2018 αποφάσεις του ιδίου Δικαστηρίου και παραπέμφθηκε σχετικώς η αγωγή για περαιτέρω κατ' ουσίαν εκδίκαση στο Ελεγκτικό Συνέδριο.

9. Με το άρθρο 120 του ν. 4623/2019 επιβάλλεται ανώτατο όριο στο συνολικό ακαθάριστο ποσό μηνιαίας σύνταξης ή περισσότερων της μιας συντάξεων, εφόσον μέρος του χρόνου ασφάλισης διανύθηκε ή ανάγεται έως και 31/12/2016 (όπως συμβαίνει στην περίπτωση μου), το οποίο ανέρχεται στο δωδεκαπλάσιο της εθνικής σύνταξης, δηλαδή στο ποσό των 4.608 ευρώ (384x12). Το ανώτατο αυτό όριο της σύνταξης, που τέθηκε με την ως άνω διάταξη στους δικαστικούς λειτουργούς και μάλιστα όχι επί του καθαρού ποσού της καταβαλλόμενης σε αυτούς σύνταξης από το Δημόσιο, αλλά επί του συνολικού ποσού της σύνταξης αυτής (το οποίο, επιπροσθέτως, δεν λαμβάνεται υπόψη αυτοτελώς, αλλά αθροιστικά με τις τυχόν καταβαλλόμενες σε αυτούς περισσότερες συντάξεις), έχει ως

συνέπεια το καθαρό ποσό σύνταξης που δικαιούνται, μέχρι 31/12/2018, οι υπαγόμενοι στη ρύθμιση αυτή συνταξιούχοι δικαστικοί λειτουργοί (από το οποίο εξαρτάται το ύψος της προσωπικής διαφοράς που τους καταβάλλεται από 01/01/2019 και εφεξής), μετά δηλαδή, την αφαίρεση των προβλεπόμενων κρατήσεων, να διαμορφώνεται σε ύψος μικρότερο ακόμη και εκείνου που είχε ήδη επέλθει με τις κριθείσες ως αντισυνταγματικές περικοπές του ν. 4093/2012. Με τις σκέψεις αυτές και άλλες της 255/2021 απόφασης του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, κρίθηκε, με την απόφαση αυτή, ότι οι διατάξεις του άρθρου 120 του ν. 4623/2019, κατά το μέρος που αφορούν τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, αντίκεινται στις διατάξεις του άρθρου 26 του Συντάγματος και στις εξειδικεύουσες αυτές, ως προς τη δικαστική εξουσία, διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος και δεν μπορούν εξ αυτού του λόγου να εφαρμοστούν για τον προσδιορισμό της σύνταξης των δικαστικών λειτουργών.

10. Συνοπτικά, και κατόπιν αυτών, κρίθηκε με τις αποφάσεις αυτές, ότι οι διατάξεις των άρθρων πρώτου παρ. Β υποπαρ. Β3 του ν. 4093/2012, 8 και 14 του ν. 4387/2016 και 120 του ν. 4623/2019 αντίκεινται στις διατάξεις του άρθρου 26 του Συντάγματος και στις εξειδικεύουσες αυτές, ως προς τη δικαστική λειτουργία, διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος και δεν μπορούν να εφαρμοστούν ως ανίσχυρες για τον προσδιορισμό της σύνταξής μου και είναι εφαρμοστέες προς τούτο οι προϊσχύουσες του ν. 4387/2016 διατάξεις, στις οποίες, βέβαια, δεν περιλαμβάνεται η αντισυνταγματική διάταξη του άρθρου πρώτου παρ. Β υποπαρ. Β3 του ν.

4093/2012, ούτε φυσικά η μεταγενέστερη ομοίως αντισυνταγματική διάταξη του άρθρου 120 του ν. 4623/2019, η οποία, κατ' ουσίαν, κατά σκοπό και αποτέλεσμα, είναι ακριβώς όμοια με την επίσης αντισυνταγματική, κατά τα άνω, διάταξη του άρθρου 13 του ν. 4387/2016. (Αλλάζει τυπικά μόνο το άρθρο και ο νόμος).

11. Οι αποφάσεις του Ειδικού αυτού Δικαστηρίου, σύμφωνα προς την αρχή του κράτους δικαίου, τα άρθρα 20 παρ. 1, 26, 95 παρ. 5 του Συντάγματος και τα άρθρα 6 παρ. 1 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (ΕΣΔΑ), παράγουν άμεσα τα αποτελέσματά τους, ώστε η παρεχόμενη δικαστική προστασία να είναι πλήρης και αποτελεσματική. Δεσμεύουν, *ως προς* τα κριθέντα και επιλυθέντα νομικά ζητήματα, τα όργανα τόσο της εκτελεστικής (στην υπό κρίση περίπτωση αυτά του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων) όσο και της νομοθετικής λειτουργίας, τα οποία υποχρεούνται, εντός ευλόγου χρόνου, να συμμορφώνονται και να λαμβάνουν όλα τα απαιτούμενα για το σκοπό αυτό μέτρα. Επίσης, δεσμεύουν, ως προς τα κριθέντα και επιλυθέντα νομικά ζητήματα, και το Δικαστήριο της παραπομπής, στην προκειμένη περίπτωση το Ελεγκτικό Συνέδριο, το οποίο υποχρεούται, σύμφωνα με τα άρθρα 8 του ν. 3038/2002 και 5 παρ. 1 του ν. 4700/2020, να συμμορφώνεται με το περιεχόμενό τους. Επομένως, τόσο η απορρέουσα από τις αποφάσεις του Ειδικού αυτού Δικαστηρίου δεσμευτικότητα (άρθρο 8 ν. 3038/2002), όσο και η υποχρέωση συμμόρφωσης του Δημοσίου, στο οποίο εντάσσεται ο «e-ΕΦΚΑ», προς το περιεχόμενό τους (άρθρα 1 και επ. ν. 3068/2002), εκτείνονται και σε χρονικό διάστημα μεταγενέστερο εκείνου που καλύπτεται με τις δικαστικές αποφάσεις. Και

τούτο στο βαθμό που οι απαιτήσεις αυτές απορρέουν από την ίδια έννομη σχέση και στηρίζονται στην ίδια νομική βάση (βλ. την κατωτέρω 942/2021 απόφαση του Τετάρτου Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου και τις σχετικές παραπομπές της απόφασης αυτής).

ΙΙΙ. ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΑΓΩΓΗ - ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟ!

1. Με την προηγούμενη από 03.12.2018 (Α.Β.Δ. 3384/06.12.2018) αγωγή μου ενώπιον του Δικαστηρίου Σας (τμήμα ΙΙ και από 16.09.2020 ΙV), την οποία ήσκησα ως συνταξιούχος δικαστικός λειτουργός (Αντιπρόεδρος του Αρείου Πάγου επί τιμή) ζήτησα να υποχρεωθεί το Ελληνικό Δημόσιο να μου καταβάλει, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μου; α) το ποσό των 6.000 ευρώ και να αναγνωριστεί η υποχρέωση του εναγομένου να μου καταβάλει, επίσης νομιμοτόκως, το ποσό των 56.779,64 ευρώ, ήτοι συνολικά 62.779,94 ευρώ, ως αποζημίωση κατά το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, άλλως ως διαφορές συντάξεων, άλλως με τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, το οποίο, κατά τους ισχυρισμούς μου, αντιστοιχούσε στη διαφορά των ακαθάριστων ποσών συντάξεων που έλαβα κατά το χρονικό διάστημα από 01.05.2016 έως 31.12.2018 και των ποσών που θα ελάμβανα, εάν δεν εφαρμόζονταν επί των συντάξεων των δικαστικών λειτουργών οι αντισυνταγματικές διατάξεις της υποπαραγράφου Β.3 της παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 και του άρθρου 13 του ν. 4387/2016, οι οποίες, όπως πρόβαλα, σύμφωνα με τις υπ' αριθμόν 1-4/2018 αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, έρχονται σε αντίθεση με κανόνες

υπέρτερης τυπικής ισχύος και δη προς τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 25 παρ. 1 και 4, 26, 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος και τις συνταγματικές αρχές που απορρέουν από τα άρθρα αυτά, δηλαδή του σεβασμού της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, της αναλογικότητας, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ασφάλειας δικαίου, της προβλεψιμότητας, καθώς και της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης, και β) το ποσό των 3.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης.

2. Επί της αγωγής μου αυτής εκδόθηκε η 942/2021 απόφαση του Τετάρτου Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία έγινε αυτή μερικώς δεκτή (απορρίφθηκε μόνο το αίτημα για χρηματική ικανοποίησή μου λόγω ηθικής βλάβης) και υποχρεώθηκε το Ελληνικό Δημόσιο, να μου καταβάλει το ποσό των 6.000 ευρώ και αναγνωρίστηκε η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να μου καταβάλει το ποσό των 56.779,94 ευρώ, ήτοι συνολικώς το ποσό των 62.779,94 ευρώ (6.000 ευρώ συν 56.779,94 ευρώ), νομιμοτόκως από την επίδοση, στις 10.12.2018, της αγωγής.

3. Με την ανωτέρω απόφαση, η οποία κατέστη αμετάκλητη, κρίθηκαν, με δύναμη δεδικασμένου, εκτεινόμενο και δεσμεύον το Δικαστήριό Σας και κατά την απόφασή του επί της ένδικης αγωγής μου (άρθρο 197 του ΚΔΔ), τα εξής:

α) Η ανωτέρω αγωγή μου είχε αποζημιωτικό χαρακτήρα κατά το άρθρο 105 Εισ. Ν.Α.Κ., όσον αφορά τα αιτούμενα ποσά συντάξεων που παρακρατήθηκαν παρανόμως.

β) Η ένδικη αξίωσή μου εκείνη, από αδικοπραξία, δεν είχε υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 140 παρ. 1 του ν. 4270/2014 «Αρχές δημοσιονομικής διαχείρισης και εποπτείας (...) - δημόσιο λογιστικό και άλλες διατάξεις» (Α' 143), στην οποία και

υπέκειτο, ως απορρέουσα από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου, κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί στο πλαίσιο της απονομής συντάξεων και άρχισε από το τέλος του οικονομικού έτους εντός του οποίου γεννήθηκε η αξίωση κατ' άρθρο 141 του ν. 4270/2014 (βλ. Ειδ. Δικ. αρ. 88 Σ 7,5/2006, Ελ Σ Ολ 1521, 1031, 296/2017, 2682/2013 ΙΙ Τμ. 2171, 1582/2017).

γ) Δικαιούμαι να ~~χάβωω~~ αποζημίωση κατ' άρθρο 105 Ειδ. Ν.Α.Κ, τα ποσά συντάξεων που παρακρατήθηκαν από τη σύνταξή μου, κατ' εφαρμογή των ανίσχυρων (αντισυνταγματικών) διατάξεων των άρθρων πρώτου παράγραφος Β υποπαράγραφος Β3 του ν. 4093/2012 και 13 του ν. 4387/2016 κατ' από 01.05.2016 έως 31.12.2018 χρονικό διάστημα.

δ) Για το χρονικό διάστημα από 01.05.2016 έως και 30.09.2017, από τις ακαθάριστες μηνιαίες συντάξιμες αποδοχές μου παρακρατήθηκε, σύμφωνα με την ανίσχυρη υποπαράγραφο Β3 της παραγράφου Β του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, το ποσό των 819,97 ευρώ, ήτοι, συνολικώς, για το ανωτέρω χρονικό διάστημα, το ποσό των 13.939,49 ευρώ (ήτοι 819,97 ευρώ x 17 μήνες).

ε) Για το χρονικό διάστημα από 01.10.2017 έως 31.12.2018, από το μηνιαίο ακαθάριστο ποσό συντάξεών μου (στο οποίο δεν συμπεριλαμβάνονται τυχόν αναδρομικά, ούτε υπολογίζεται το ποσό των 819,97 ευρώ, που αντιστοιχεί στην κριθείσα ως μη νόμιμη παρακράτηση του ν. 4093/2012) συνολικού ύψους, κατ' τις προΐσχυουσες του ν. 4387/2016 διατάξεις, 5.256,03 ευρώ (ήτοι ποσό βασικής σύνταξης ύψους 6.322,91 ευρώ, συν ΕΟΒ συζύγου 35 ευρώ, συν το επίδομα εξομάλυνσης ύψους 207,00 ευρώ, μείον την παρακράτηση του ν. 4024/2011 ύψους 883,14 ευρώ, μείον την παρακράτηση του ν. 4051/2012 ύψους 425,74

ευρώ), το καταβλητέο σε εμένα ακαθάριστο μηνιαίο ποσό ανήλθε σε 2.000 ευρώ, σε εκτέλεση της ανίσχυρης (αντισυνταγματικής) διάταξης του άρθρου 13 παρ. 1 του ν. 4387/2016, ήτοι μου παρακρατήθηκε παράνομα μηνιαίο ακαθάριστο ποσό συντάξεων ύψους 3.256,03 ευρώ (5.256,03 μείον 2.000,00) και συνολικώς, για το αμέσως ανωτέρω χρονικό διάστημα, το ποσό των 48.840,45 ευρώ (3.256,03 ευρώ x 15 μήνες). Επομένως, κατά την ίδια απόφαση, το συνολικό ακαθάριστο ποσό, που παρακρατήθηκε από τις συντάξιμες αποδοχές μου για το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα από 01.05.2016 έως 31.12.2018 και έπρεπε να μου επιστραφεί ανερχόταν σε 62.779,94 ευρώ (13.939,49 ευρώ συν 48.840,45 ευρώ).

4. Τέλος, το Δικαστήριό Σας δέχεται με την ανωτέρω 942/2021 απόφασή του επί λέξει και τα εξής: «...Εξάλλου, επισημαίνεται ότι επειδή με την κρίση του αυτή, το Δικαστήριο αναγνωρίζει χρηματικές αξιώσεις από περιοδικές συνταξιοδοτικές παροχές, υπό το πρίσμα αφενός του δικαιώματος πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, κατ' άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 και 13 της ΕΣΔΑ, αφετέρου των συνταγματικών αρχών του κράτους δικαίου και της ασφάλειας δικαίου, κατ' άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 25 παρ. 1α του Συντάγματος, που διατρέχουν και το σύνολο της ΕΣΔΑ (βλ. ΕλΣ Ολ. 973/2010, αποφ. Ειδ. Δικ. αρ. 88Σ 127/2016, ΑΕΔ 14/2013. ΣΤΕ Ολ. 2034/2011, και, κατ' αναλογία, απόφ. ΕΔΔΑ της 02.06.2016 Παπαϊωάννου κατά Ελλάδας σκ.41, της 02.11.2010 «Stefanica κατά Ρουμανίας, σκ. 37 και 38, της 24.03.2009 «Tudor κατά Ρουμανίας», σκ. 29, της 01.12.2009 «Vinčiček και λοιποί κατά Σερβίας», σκ.56), τόσο το απορρέον από την απόφαση αυτή δεδικασμένο (άρθρο 197 του ΚΔΔ), όσο και η υποχρέωση συμμόρφωσης του Ελληνικού Δημοσίου προς το περιεχόμενό της (άρθρα 1 και επ. του

ν. 3068/2002, Α' 274) εκτείνονται και σε απαιτήσεις που αφορούν χρονικό διάστημα μεταγενέστερο εκείνου που καλύπτεται με τη δικαστική απόφαση. Και τούτο, στον βαθμό που οι απαιτήσεις αυτές απορρέουν από την ίδια έννομη σχέση και στηρίζονται στην ίδια νομική βάση (βλ. επί του δεδικοσμένου ΑΠ Ολ. 10/2002, 310/2017 και επί της υποχρέωσης συμμόρφωσης Τριμ. Συμβ. Συμμ. ΣΤΕ πρακτ. 1/2017, 13/2016, 57/2008, 35, 17/2007)»

ΙV. ΙΣΤΟΡΙΚΟ - ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΝΔΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΜΟΥ!

1. Καθόλο το εν προκειμένω ένδικο διάστημα (01.01.2019 έως 31.12.2022), το οποίο είναι συνέχεια εκείνου της άνω προηγούμενης αγωγής μου, το ακαθάριστο ύψος της μηνιαίας σύνταξής μου ανερχόταν στο ποσό των 5.256,03 ευρώ, όπως καθόρισε τούτο, μετά δυνάμει δεδικοσμένου, ισχύον και για το παρόν ένδικο χρονικό διάστημα, η ως άνω 942/2021, ήδη αμετάκλητη, απόφαση του Δικαστηρίου Σας, αναλυόμενο ως εξής: ποσό βασικής σύνταξης ύψους 6.322,91 ευρώ, συν ΕΟΒ συζύγου 35 ευρώ, συν το επίδομα εξομάλυνσης ύψους 207,00 ευρώ, μείον η κριθείσα συνταγματική (αποφ. Ειδ. Δικ. αρ. 88 παρ. 2 Σ. 164/2015) παρακράτηση του ν. 4024/2011 (άρθρο 1 παρ. 10) ύψους 883,14 ευρώ, μείον η κριθείσα συνταγματική (αποφ. Ειδ. Δικ. αρ. 88 παρ. 2 Σ. 164/2015) παρακράτηση του ν. 4051/2012 (άρθρο 1 παρ. 1) ύψους 425,74 ευρώ. $(6.322,91 + 35 + 207 = 6.564,91 - 883,14 = 5.681,77 - 425,74 = 5.256,03)$.
2. Τα αρμόδια, όμως, όργανα του e-ΕΦΚΑ προέβησαν σε επανυπολογισμό της μηνιαίας σύνταξής μου από 01.01.2019 και επέκλεινα με παράνομη εφαρμογή ανίσχυρων, ως αντισυνταγματικών, για τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, διατάξεων νόμων, επομένως και για εμένα, ήτοι

με τη λήψη υπόψη τους της ανίσχυρης μείωσης του ν. 4093/2012 και την εφαρμογή των μη εφαρμοζομένων, ως ανίσχυρων, για τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, επομένως και για εμένα, διατάξεων των άρθρων 8 και 14 του ν. 4387/2016, και προσδιόρισαν το ακαθάριστο ποσό των μηνιαίων συντάξεών μου, καθόλο το ένδικο διάστημα, σε ποσά μικρότερα εκείνου των 5.256,03 ευρώ, και συγκεκριμένα: α) Για τον μήνα Ιανουάριο του 2019 στο ποσό των 4.057,55 ευρώ. β) Για καθένα από τους μήνες Φεβρουάριο έως και Δεκέμβριο του 2019 (έντεκα μήνες) στο ποσό των 4.244,21 ευρώ. γ) Για καθένα από τους μήνες Ιανουάριο 2020 έως και Δεκέμβριο 2020 (δώδεκα μήνες) στο ποσό των 4.393,21 ευρώ. δ) Για καθένα από τους μήνες Ιανουάριο 2021 έως και Δεκέμβριο 2021 (δώδεκα μήνες) στο ποσό των 4.542,19 ευρώ. και ε) Για καθένα από τους μήνες Ιανουάριο 2022 έως και Δεκέμβριο 2022 (δώδεκα μήνες) στο ποσό των 4.691,18 ευρώ.

3. Όπως προκύπτει από τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα σαράντα οκτώ (48) μηνιαία ενημερωτικά σημειώματα πληρωμής της σύνταξής μου, εκδοθέντα από τον e-ΕΦΚΑ, δεδομένα και μη αμφισβητούμενα από το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο:

α) Για το χρονικό διάστημα από 01.01.2019 έως 31.1.2019 (Ιανουάριος 2019), αντί του δικαιούμενου από εμένα μηνιαίου ακαθάριστου ποσού της σύνταξής μου ύψους 5.256,03 ευρώ, το καταβλητέο σε εμένα ακαθάριστο μηνιαίο ποσό ανήλθε σε 4.057,55 ευρώ, ήτοι παρακρατήθηκε μηνιαίο ακαθάριστο ποσό συντάξεως ύψους 1.198,48 ευρώ ($5.256,03 - 4.057,55 = 1.198,48$)

β) Για το χρονικό διάστημα από 01.02.2019 έως 31.12.2019 (υπόλοιποι έντεκα μήνες

του έτους 2019), αντί του δικαιούμενου από εμένα μηνιαίου ακαθάριστου ποσού της σύνταξής μου ύψους 5.256,03 ευρώ, το καταβλητέο σε εμένα ακαθάριστο μηνιαίο ποσό ανήλθε σε 4.244,21 ευρώ, ήτοι παρακρατήθηκε μηνιαίο ακαθάριστο ποσό συντάξεως ύψους 1.011,82 ευρώ ($5.256,03 - 4.244,21 = 1.011,82$) και για τους άνω έντεκα μήνες συνολικά το ποσό των 11.130,02 ευρώ ($1.011,82 \times 11$ μήνες).

γ) Για το χρονικό διάστημα από 01.01.2020 έως 31.12.2020 (δώδεκα μήνες), αντί του δικαιούμενου από εμένα ακαθάριστου ποσού της σύνταξής μου ύψους 5.256,03 ευρώ, το καταβλητέο σε εμένα ακαθάριστο μηνιαίο ποσό ανήλθε σε 4.393,21 ευρώ, ήτοι παρακρατήθηκε μηνιαίο ακαθάριστο ποσό συντάξεως ύψους 862,82 ευρώ ($5.256,03 - 4.393,21 = 862,82$) και για τους άνω δώδεκα μήνες συνολικά το ποσό των 10.353,84 ευρώ ($862,82 \times 12 = 10.353,84$).

δ) Για το χρονικό διάστημα από 01.01.2021 έως 31.12.2021 (δώδεκα μήνες), αντί του δικαιούμενου από εμένα μηνιαίου ακαθάριστου ποσού της σύνταξής μου ύψους 5.256,03 ευρώ, το καταβλητέο σε εμένα ακαθάριστο μηνιαίο ποσό ανήλθε σε 4.542,19 ευρώ, ήτοι παρακρατήθηκε μηνιαίο ακαθάριστο ποσό συντάξεως ύψους 713,84 ευρώ ($5.256,03 - 4.542,19 = 713,84$) και για τους άνω δώδεκα μήνες συνολικά το ποσό των 8.566,08 ευρώ ($713,84 \times 12 = 8.566,08$), και

ε) Για το χρονικό διάστημα από 01.01.2022 έως 31.12.2022 (δώδεκα μήνες), αντί του δικαιούμενου από εμένα μηνιαίου ακαθάριστου ποσού της σύνταξής μου ύψους 5.256,03 ευρώ, το καταβλητέο σε εμένα ακαθάριστο μηνιαίο ποσό ανήλθε σε

4.691,18 ευρώ, ήτοι παρακρατήθηκε μηνιαίο ακαθάριστο ποσό συντάξεως ύψους 564,85 ευρώ ($5.256,03 - 4.691,18 = 564,85$) και για τους εν λόγω δώδεκα μήνες συνολικά το ποσό των 6.778,20 ευρώ ($564,85 \times 12 = 6.778,20$).

4. Συνολικά, δηλαδή, για όλο το ένδικο χρονικό διάστημα των τεσσάρων ετών, ή σαράντα οκτώ μηνών, παρακρατήθηκε σε βάρος μου ακαθάριστο ποσό των συντάξεών μου ύψους (αθροιστικά) 38.026,62 ευρώ ($1.198,48 + 11.130,02 + 10.353,84 + 8.566,08 + 6.778,20$). Το ποσό αυτό οφείλει να μου καταβάλει (επιστρέψει) αποζημιωτικά, λόγω αδικοπραξίας (άρθρο 105 ΕΙΔ ΝΑΚ), το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο, νομιμοτάκως από την επίδοση της αγωγής, χωρίς, κατά την εκκαθάρισή του, την κριθείσα μη νόμιμη παρακράτηση του άρθρου 120 του ν. 4623/2019, αναγνωριζομένης σχετικώς της υποχρέωσης του εναγομένου να μην εφαρμόσει την ανίσχυρη, ως αντισυνταγματική για τους συνταξιούχους - δικαστικούς λειτουργούς, παρακράτηση του άρθρου 120 του ν. 4623/2019.

5. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα μηνιαία ενημερωτικά σημειώματα πληρωμής της σύνταξής μου, του διαστήματος από 01.09.2019 έως 31.12.2022, εκδοθέντα από τον e-ΕΦΚΑ, δεδομένα και μη αμφισβητούμενα από το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο:

α) Για το χρονικό διάστημα από 01.09.2019 έως 31.12.2019, από τις άνω ακαθάριστες μηνιαίες συντάξιμες αποδοχές μου (4.244,21 ευρώ) παρακρατήθηκε, σύμφωνα με την ανίσχυρη, κατά τα ανωτέρω, διάταξη του άρθρου 120 ν. 4623/2019, το ποσό των 29,62 ευρώ μηνιαίως, ήτοι, συνολικώς, για το ανωτέρω χρονικό διάστημα, το ποσό των

118,48 ευρώ (ήτοι 29,62 ευρώ x 4 μήνες).

β) Για το χρονικό διάστημα από 01.01.2020 έως 31.12.2020, από τις άνω ακαθάριστες μηνιαίες συντάξιμες αποδοχές μου (4.393,21 ευρώ) παρακρατήθηκε, σύμφωνα με την ανίσχυρη, κατά τα ανωτέρω, διάταξη του άρθρου 120 ν. 4623/2019, το ποσό των 150,07 ευρώ μηνιαίως, ήτοι συνολικώς για το αμέσως ως άνω χρονικό διάστημα το ποσό των 1.800,84 ευρώ (ήτοι 150,07 ευρώ x 12 μήνες).

γ) Για το χρονικό διάστημα από 01.01.2021 έως 31.12.2021, από τις άνω ακαθάριστες μηνιαίες συντάξιμες αποδοχές μου (4.542,19 ευρώ) παρακρατήθηκε, σύμφωνα με την ανίσχυρη, κατά τα ανωτέρω, διάταξη του άρθρου 120 του ν. 4623/2019, το ποσό των 270,51 ευρώ μηνιαίως, ήτοι συνολικώς για το αμέσως ανωτέρω χρονικό διάστημα το ποσό των 3.246,12 ευρώ (ήτοι 270,51 ευρώ x 12 μήνες). **Και**

δ) Για το χρονικό διάστημα από 01.01.2022 έως και 31.12.2022, από τις άνω ακαθάριστες μηνιαίες συντάξιμες αποδοχές μου (4.691,18 ευρώ) παρακρατήθηκε, σύμφωνα με την ανίσχυρη, κατά τα ανωτέρω, διάταξη του άρθρου 120 του ν. 4623/2019, το ποσό των 390,95 ευρώ μηνιαίως, ήτοι, συνολικώς, για το αμέσως ανωτέρω χρονικό διάστημα, το ποσό των 4.691,40 ευρώ (ήτοι 390,95 ευρώ x 12 μήνες).

6. Συνολικά, δηλαδή, για όλο το εν λόγω ένδικο χρονικό διάστημα από 01.09.2019 έως 31.12.2022 παρακρατήθηκε σε βάρος μου, επί των αναφερόμενων ακαθάριστων μηνιαίων συντάξιμων αποδοχών μου, σύμφωνα με το άρθρο 120 του ν. 4623/2019, το ποσό των 9.856,84 ευρώ (118,48 + 1.800,84 + 3.246,12 + 4.691,40).

7. Με βάση όλα τα παραπάνω οι συνολικές απαιτήσεις μου κατά του Ελληνικού Δημοσίου, αποζημιωτικού χαρακτήρα, ερειδόμενες στη διάταξη του άρθρου 105 ΕΙΣΗΚ, ανέρχονται στο ποσό των 47.883,46 ευρώ (38.026,62 ευρώ συν 9.856,84 ευρώ), είναι νόμω βάσιμες, κατά τα ανωτέρω αναλυτικώς εκτιθέμενα, και, βέβαια, δεν έχουν υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 140 παρ. 1 του ν. 4270/2014, όπως δέχθηκε η ήδη αμετάκλητη απόφαση 942/2021 του Δικαστηρίου Σας, επί της προηγούμενης αγωγής μου, μεταξύ των αυτών διαδικών και υπό την ίδια ιδιότητα παρισταμένων.
8. Εξ' άλλου, πρέπει να επισημανθεί, ότι το Δικαστήριο Σας με την κρίση του αυτή, όπως περιλήφθηκε στην εν λόγω απόφασή του, επειδή αναγνωρίζει χρηματικές αξιώσεις μου, αποζημιωτικού χαρακτήρα, από περιοδικές συνταξιοδοτικές παροχές, υπό το πρίσμα αφενός του δικαιώματός μου πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, κατ' άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 και 13 της ΕΣΔΑ, και αφετέρου των συνταγματικών αρχών του κράτους δικαίου και της ασφάλειας δικαίου, κατ' άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 25 παρ. 1α του Συντάγματος, που διατρέχουν και το σύνολο της ΕΣΔΑ, έπεται ότι τόσο το απορρέον από την απόφαση αυτή δεδικασμένο (άρθρο 197 ΚΔΔ), όσο και η υποχρέωση συμμόρφωσης του Ελληνικού Δημοσίου προς το περιεχόμενό της (άρθρα 1 και επ. του ν. 3068/2002), εκτείνονται και στις ένδικες απαιτήσεις μου, που αφορούν χρονικό διάστημα μεταγενέστερο εκείνου που καλύπτεται από την εν λόγω δικαστική απόφαση (942/2021), αφού και οι νυν ένδικες αξιώσεις μου, όπως και οι προηγούμενες, απορρέουν από την ίδια έννομη σχέση και στηρίζονται στην ίδια νομική βάση. Πράγματι, ως προς την τελευταία (νομική βάση), τόσον η προηγούμενη αγωγή μου, όσον και η

παρούσα, στηρίζονται στο άρθρο 105 ΕΙΣΗΓΗΤΗ, σε συνδυασμό με τις γενόμενες μειώσεις στις συντάξιμες αποδοχές μου, βάσει των ανωτέρω ανίσχυρων διατάξεων (αντισυνταγματικών). Επίσης και με δύο αγωγές μου (προηγούμενη και ένδικη) ζητούνται αξιώσεις μου από τη γεννημένη ευθύνη του Δημοσίου προς αποκατάσταση της ζημίας που υπέστην από τη στέρηση των διαφορών σύνταξης που θα ελάμβανα, τόσο κατά το ως άνω προηγούμενο χρονικό διάστημα, όσο και κατά το εν προκειμένω, εν συνεχεία του πρώτου, ύστερο ένδικο χρονικό διάστημα, αν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη ενέργεια των οργάνων του και, συγκεκριμένα, η θέσπιση των ενώ λόγω αντισυνταγματικών για τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς διατάξεων, οι οποίες έτυχαν άμεσης εφαρμογής από τα όργανα του ε-ΕΦΚΑ.

9. Μάλιστα με το αριθ. πρωτ. 31294/16.06.2021 έγγραφο της Γραμματέως του Τετάρτου Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου Γεωργίας Φραγκοπανάγου προς τον ε-ΕΦΚΑ Α' Δ/ση Απονομής Συντάξεων και Εφάπαξ Δημοσίου Τομέα Τμήμα Β' (Κάνιγγος 29-Αθήνα), εστάλη, με απόδειξη, αντίγραφο της άνω 942/2021 απόφασης του IV Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, για τις δικές του ενέργειες. Το αντίγραφο της απόφασης αυτής ελήφθη από το εναγόμενο Δημόσιο και τον ε-ΕΦΚΑ την 28.06.2021 και έλαβε αριθ. πρωτ. 35737/28.06.2021.

10. Όμως, τα αρμόδια όργανα του εναγομένου και του ε-ΕΦΚΑ εσκεμμένα, ήτοι με σκοπό να περιποιήσουν στο εναγόμενο παράνομο περιουσιακό όφελος και αντίστοιχη περιουσιακή βλάβη σ' εμένα, αρνήθηκαν, και αρνούνται μέχρι σήμερα, να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους συμμόρφωσης προς το περιεχόμενο της άνω αμετάκλητης και δεσμευτικής για το Δημόσιο υπ' αριθμ. 942/2021 αποφάσεως του Δικαστηρίου Σας

και για τις ένδικες απαιτήσεις μου, που ναι μεν αφορούν χρονικό διάστημα μεταγενέστερο εκείνου που καλύπτεται από την άνω δικαστική απόφαση, πλην, όμως, τόσον εκείνες όσο και οι ένδικες απορρέουν από την ίδια έννομη σχέση και στηρίζονται στην ίδια νομική βάση. Σαφώς, λοιπόν, τα εν λόγω όργανα του Δημοσίου και του e-ΕΦΚΑ παραβίασαν το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος και τα άρθρα 1 και επ. του ν. 3068/2002 και 304 του ν. 4700/2020 και έτσι διέπραξαν σε βάρος μου το έγκλημα της παράβασης καθήκοντος, με την επίνευση ή ανοχή, προδήλως, των προϊσταμένων τους, οι οποίοι, αν και είχαν, ως εκ της ιδιότητός τους, ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να παρεμποδίσουν αυτά από την τέλεση των προδιαληφθεισών παρανόμων πράξεων, εντούτοις δεν το έπραξαν, καταστάντες έτσι και αυτοί απλοί (ψυχικοί) συνεργοί στην κατ' εξακολούθηση από τα όργανα του δημοσίου διαπραττόμενη παράβαση καθήκοντος (άρθρα 259, 15, 47, 98πκ). Επομένως διέπραξαν και άλλη μία αδικοπραξία σε βάρος μου (105 ΕΙΣΝΑΚ), η οποία, αυτοτελώς και από μόνη της, στηρίζει την παρούσα αγωγή μου.

V. ΑΙΤΗΜΑ:

Κατόπιν πάντων των ανωτέρω αιτούμαι να αναγνωρισθεί, ότι δικαιούμαι να λάβω ως αποζημίωση, σύμφωνα με το άρθρο 105 ΕΙΣΝΑΚ, για τη χρονική περίοδο από 01.01.2019 έως 31.12.2022, το ποσό των 47.883,46 ευρώ. Το ποσό αυτό να αναγνωρισθεί ότι οφείλει να μου καταβάλει το εναγόμενο Δημόσιο, χωρίς την παρακράτηση του άρθρου 120 του ν. 4693/2019, όσον αφορά το μέρος αυτού από 38.026,62 ευρώ, κατά τα αναλυτικώς προεκτιθεμένα, εντόκως νομίμως από την επίδοση της αγωγής σε αυτό (άρθρο 21 του Κώδικα Νόμων

περί Δικών του Δημοσίου - κ.δ της 26.6/10.7.1944) έως την πλήρη εξόφλησή του. Και τούτο γιατί το Δημόσιο νομιμοποιείται παθητικώς, αφενός ως εγγυητής του ειδικού συνταξιοδοτικού συστήματος των δημοσίων λειτουργών, αφετέρου ως έχον την υποχρέωση προς αποκατάσταση της ζημίας μου από τη θέσπιση των προαναφερόμενων αντισυνταγματικών διατάξεων. Και τούτο, ανεξαρτήτως της παράλληλης ευθύνης που έχει ο «ε-ΕΦΚΑ» - είναι αρμόδιος πλέον μόνο για την πληρωμή των συντάξεων (βλ. ΚΥΑ 124456/0092/13.12.2016 (Β' 4074) - ως εις ολόκληρον οφειλέτης, η οποία (παράλληλη ευθύνη), πάντως, δεν ασκεί επιρροή ούτε επί της παθητικής νομιμοποίησης του Δημοσίου, ούτε επί του παραδεκτού της αγωγής μου (βλ. και την 942/2021 απόφαση του ΙV Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου επί της προηγούμενης αγωγής μου).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και με ρητή επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μου,

ΖΗΤΩ

Να γίνει δεκτή η αγωγή μου

Να αναγνωριστεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να μου καταβάλει, για τη χρονική περίοδο από 01.01.2019 έως 31.12.2022, το ποσό των σαράντα επτά χιλιάδων οκτακοσίων ογδόντα τριών ευρώ και σαράντα έξι λεπτών (47.883,46 ευρώ), εντόκως νομίμως από την επίδοση της αγωγής σε αυτό έως την πλήρη εξόφλησή του, κατά τα ειδικότερο αναφερόμενα στο ιστορικό της παρούσας

Να αναγνωριστεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να μην προβεί στην παρακράτηση του άρθρου 120 του ν. 4623/2019 επί του αναφερόμενου στο ιστορικό της παρούσας μερικότερου ποσού των τριάντα οκτώ χιλιάδων είκοσι έξι ευρώ και εξήντα

δύο λεπτών (38.026,62 ευρώ), ήτοι να παραλείψει, κατά τη σχετική εκκαθάριση, την εν λόγω παρακράτηση.

και

Να καταδικαστεί το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο στην πλήρη δικαστική μου δαπάνη περιλαμβανομένης και της αμοιβής τ... πληρεξούσι..... δικηγόρου μου.

πληρεξούσιο και αντίκλητο ορίζω τ..... δικηγόρο
Αθηνών

(ΑΜ/ΔΣΑ), κάτοικο Αθηνών, οδός
..... αριθμός

ΤΚ τηλ.

και e-mail

.....

Αθήνα

..... πληρεξούσι..... Δικηγόρος

Εγκρίνω το περιεχόμενο της παρούσας αγωγής και την υπογραφή τ..... πληρεξούσι..... δικηγόρου στο παρόν δικόγραφο.

Ο Ενάγων